

Sprawa C-388/08 PPU

Postępowanie karne przeciwko

Arturowi Leymannowi i Aleksejowi Pustovarovowi

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Korkein oikeus)

Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa
2002/584/WSiSW — Artykuł 27 — Europejski nakaz aresztowania i procedura
wydawania osób między państwami członkowskimi — Zasada szczególności —
Postępowanie w sprawie udzielania zgody

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 grudnia 2008 r. . . . . I - 8987

Streszczenie wyroku

1. *Pytania prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Przesłanki
(regulamin Trybunału, art. 104b)*
2. *Unia Europejska — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa
w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między
państwami członkowskimi — Zasada szczególności
(decyzja ramowa Rady 2002/584, art. 3, 4, art. 27 ust. 2, art. 27 ust. 3 lit. g), art. 27 ust. 4)*

3. *Unia Europejska — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi — Zasada szczególności (decyzja ramowa Rady 2002/584, art. 27 ust. 2)*
4. *Unia Europejska — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi — Zasada szczególności (decyzja ramowa Rady 2002/584, art. 27 ust. 3 lit. c), art. 27 ust. 4)*

1. Możliwe jest uwzględnienie wniosku o zastosowanie trybu pilnego do odesłania prejudycjalnego dotyczącego wykładni decyzji ramowej 2002/584 w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, w oparciu o zapewnienie przez sąd odsyłający, że w razie oddalenia aktu oskarżenia dotyczącego przestępstwa okres kary orzeczonej wobec zainteresowanego zostałyby skrócone, a on sam zostałby zwolniony na wolność wcześniej.

(por. pkt 38, 39)

2. Artykuł 27 ust. 2 decyzji ramowej 2002/584 w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi ustanawia zasadę szczególności, zgodnie z którą osoba przekazana nie może być ścigana, skazana lub w inny sposób pozbawiona wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem, inne niż to, w związku z którym została przekazana. Wniosek o przekazanie oparty jest na informacjach odzwierciedlających stan śledztwa w chwili wydania europejskiego nakazu aresztowania. Z tego względu jest możliwe, że w toku postępowania stwierdzone okoliczności faktyczne nie będą

odpowiadały pod wszystkimi względami okolicznościom opisanym początkowo. Zebrane informacje mogą prowadzić do uściślenia lub modyfikacji znamion przestępstwa, ze względu na które pierwotnie nastąpiło wydanie europejskiego nakazu aresztowania.

Określenia „ścigana”, „skazana” lub „pozbawiona wolności” występujące we wspomnianym art. 27 ust. 2 wskazują, że pojęcie „inne przestępstwo” niż to, które stanowiło podstawę przekazania, powinno być oceniane z uwzględnieniem różnych etapów postępowania i w odniesieniu do każdej czynności procesowej, która może zmienić kwalifikację prawną czynu. Ocena — z punktu widzenia wymogu uzyskania zgody, o którym mowa w art. 27 ust. 3 lit. g) tej decyzji ramowej — czy czynność procesowa prowadzi do stwierdzenia popełnienia „innego przestępstwa” niż to, którego dotyczy europejski nakaz aresztowania, wymaga porównania opisu czynu wymienionego w europejskim nakazie aresztowania z opisem czynu użytym w ramach późniejszej czynności procesowej. Wymaganie uzyskania zgody państwa członkowskiego wykonującego europejski nakaz aresztowania w razie jakichkolwiek zmian w opisie czynu wykra-

cząłoby poza implikacje zasady szczególności i naruszałoby zakładany w decyzji ramowej cel polegający na przyspieszeniu i uproszczeniu współpracy sądowej pomiędzy państwami członkowskimi.

W celu stwierdzenia, że rozważane przestępstwo nie jest „innym przestępstwem” niż to, które stanowiło podstawę przekazania, w rozumieniu art. 27 ust. 2 decyzji ramowej 2002/584, co wymagałoby wszczęcia postępowania w sprawie wyrażenia zgody, o którym mowa w art. 27 ust. 3 lit. g) i art. 27 ust. 4 owej decyzji ramowej, należy zbadać, czy znamiona przestępstwa według opisu prawnego tego przestępstwa w wydającym nakaz państwie członkowskim są takie same jak te, ze względu na które nastąpiło przekazanie osoby, i czy istnieje wystarczająca zgodność pomiędzy danymi widniejącymi w nakazie aresztowania a danymi wymienionymi w późniejszej czynności procesowej. Zmiany dotyczące okoliczności czasu i miejsca są dozwolone, o ile wynikają one z zebranych w ramach postępowania toczącego się w wydającym nakaz państwie członkowskim informacji, dotyczących zachowania opisanego w nakazie aresztowania, nie zmieniają charakteru przestępstwa i nie pociągają za sobą spełnienia przesłanek odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania na mocy art. 3 i 4 decyzji ramowej.

(por. pkt 43, 53–56, 59; pkt 1 sentencji)

3. Zmiana w opisie przestępstwa dotycząca wyłącznie rodzaju przedmiotowego środka odurzającego, bez modyfikacji kwalifikacji prawnej przestępstwa, nie prowadzi sama z siebie do zdefiniowania „innego przestępstwa” niż to, które stanowiło podstawę przekazania, w rozumieniu art. 27 ust. 2 decyzji ramowej 2002/584 w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi ponieważ zawsze chodzi o przestępstwo karane w oparciu o tę samą skalę kar i należące do kategorii „nielegalny handel środkami odurzającymi”, wymienionej w art. 2 ust. 2 omawianej decyzji ramowej.

(por. pkt 62, 63; pkt 2 sentencji)

4. Wyjątek przewidziany w art. 27 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej 2002/584 w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zgodnie z którym zasada szczególności ustanowiona w art. 27 ust. 2 nie ma zastosowania, gdy sądowa procedura karna [postępowanie karne] nie daje podstaw do zastosowania środków ograniczających wolność osobistą, powinien być interpretowany w ten sposób, że w razie stwierdzenia popełnienia „innego przestępstwa” niż to, które stanowiło podstawę przekazania, wymagane jest wystąpienie o zgodę, zgodnie z art. 27 ust. 4 decyzji ramowej, i jej uzyskanie, jeśli ma zostać wykonana kara pozbawienia wolności lub środek zabezpieczający związany z pozbawieniem wolności. Możliwe jest ściganie lub skazanie osoby za takie przestępstwo przed uzyskaniem tej zgody, o ile żaden środek ograniczenia wolności nie jest stosowany na etapie ścigania lub postępowania karnego zmierzającego do wydania wyroku w odniesieniu do tego przestęp-

stwa. Wyjątek, o którym mowa w art. 27 ust. 3 lit. c), nie stoi w każdym razie na przeszkodzie nałożeniu na osobę przekazaną środka ograniczenia wolności przed uzyskaniem zgody, jeżeli ten środek jest uzasadniony przez pozostałe zarzuty

objęte aktem oskarżenia wymienione w europejskim nakazie aresztowania.

(por. pkt 76; pkt 3 sentencji)